

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Karla Šemíka ve věci

žalobce: **Ing. T. W.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem JUDr. Janem Walterem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,

proti
žalovanému: **Městský úřad Vejprty**,
sídlem Tylova 870/6, 431 91 Vejprty,

v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

takto:

- I. Žalovaný je povinen** ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodnout o žádosti žalobce o informace ze dne 20. 1. 2019, evidované pod číslem 234/19.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **12 200 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného spočívající v tom, že žalovaný nereagoval na jeho žádost o informace ze dne 20. 1. 2019 (dále jen jako „žádost“), kterou požadoval informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, (dále jen „InfZ“), ve které žádal žalovaného o poskytnutí kopie písemnosti, kterou žalovaný vyrozumíval stěžovatele Mgr. S. W., nar. „X“, bytem „X“, o vyřízení její stížnosti z 28. 3. 2017 (dále jen „informace“), s tím, že kopie této stížnosti byla k žádosti přiložena.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že žalovaný podanou žádost o informace nevyřídil. Dle žaloby totiž žalovaný zaslal žalobci pouze sdělení ze dne 5. 2. 2019, bez označení číslem jednacím, v němž je uvedeno, že požadované informace žalovaný zasílá v příloze a že jiné dokumenty nemá. Ke sdělení byl přiložen svazek dokumentů, z nichž se předmětné stížnosti z 28. 3. 2017 dle žalobce týkal jediný, a to dopis ze dne 19. 10. 2017, ani ten však dle žaloby nebyl dokumentem, který by odpovídal žádosti o informace. Dle žaloby tímto sdělením tedy nedošlo k vyčerpání předmětu žádosti o informace. Žalovaný vyžádané informace neposkytl, a ani nerozhodl o odmítnutí žádosti. Proti postupu žalovaného se žalobce bránil stížností podle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ (dále jen „stížnost dle InfZ“), podanou dne 5. 2. 2019. O této stížnosti rozhodl Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, který svým rozhodnutím ze dne 1. 3. 2019, č. j. KUUK/30736/2019/UPS-5, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 11. 3. 2019, č. j. KUUK/34511/2019/UPS-7, přikázal žalovanému, aby žádost o informace vyřídil do 15 dnů od doručení rozhodnutí. Rozhodnutí byla žalobci odeslána do datové schránky 1. 3. 2019. S ohledem na to, že žalobce podal žádost o informace dne 20. 1. 2019, lhůta k vyřízení žádosti tak žalovanému dle žaloby uplynula dne 4. 2. 2019. Žádost o informace však stále nebyla vyřízena. Postupem žalovaného tak byl dle žaloby žalobce zkrácen na svém právu na informace, když z § 2 odst. 1 InfZ vyplývá, že žalovaný je jakožto orgán územního samosprávného celku povinným subjektem podle tohoto zákona. Žalobce dále odkázal na ustanovení čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. S ohledem na skutečnost, že nadřízený správní orgán rozhodnutím z 1. 3. 2019 žalovanému přikázal žádost vyřídít do 15 dnů od doručení, měla být dle žaloby žádost vyřízena do 18. 3. 2019. Žalovaný ale žádost dosud nevyřídil. K formulaci výroku navrhovaného rozsudku pak žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2009, č. j. 4 Ans 15/2009-56.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž uvedl, že žalovanému byla dne 21. 1. 2019 doručena žádost o informace, týkající se vyřízení stížnosti Mgr. S. W. ze dne 28. 3. 2017. Žalovaný dne 5. 2. 2019 zaslal právnímu zástupci žalobce všechny dostupné dokumenty, které se týkaly této stížnosti. Následně však žalovanému došla stížnost dle InfZ a poté i rozhodnutí nadřízeného orgánu s příkazem vyřídít žádost o informace. Žalovaný dále uvedl, že dne 14. 3. 2019 odeslal žalobci sdělení o odmítnutí informace s tím, že žalovaný nemá k dispozici jiné dokumenty než ty, které poskytl. Dále doplnil, že celá problematika se týká stavebního řízení ve věci Pila Kovářská s tím, že spisový materiál žalovaného byl již předán Krajskému úřadu Ústeckého kraje.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Replika žalobce

4. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že neeviduje dokument, kterým by byla vyřízena jeho žádost z 20. 1. 2019. Poté, co se žalobce s přílohou vyjádření žalovaného seznámil, dalším podáním doplnil svou repliku a uvedl, že do spisu založené rozhodnutí o odmítnutí žádosti sice obdržel, ale žalovaný jím rozhodl o jiné žádosti, než se kterou je žalovaný dle žaloby v prodlení, když žalovaný rozhodl o odmítnutí jiné žádosti ze dne 5. 2. 2019.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.
6. Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. se po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení lze domáhat, aby v případě nečinnosti správního orgánu soud uložil příslušnému nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je podle odst. 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost rozhodnutí vydat. Podle ustanovení § 81 odst. 1 s. ř. s. soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
7. Z práve uvedeného vyplývá, že v tomto řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé dílu druhého s. ř. s. se nelze domáhat uložení povinnosti vydat jakékoliv rozhodnutí či osvědčení, nýbrž jen taková rozhodnutí a osvědčení, která lze považovat za správní akty jako výsledky činnosti správních orgánů při výkonu veřejné správy. Zcela základním předpokladem pro uložení povinnosti správnímu orgánu vydat rozhodnutí či osvědčení je tedy skutečnost, že správní orgán je nečinný při vydání rozhodnutí nebo osvědčení ve smyslu ustanovení § 65 a násl. s. ř. s., tj. musí se jednat o materiální správní akt, kterým se zakládá, mění či závazným způsobem určuje veřejné subjektivní právo či povinnost, popř. jiným způsobem se zasahuje do právní sféry účastníka správního řízení. V řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu je soud oprávněn zkoumat pouze to, zda v příslušné věci samé došlo ve stanovené lhůtě k vydání rozhodnutí nebo jestli vůbec takové rozhodnutí mělo být na žádost žalobce vydáno. To jinými slovy znamená, že soud není oprávněn posuzovat formální náležitosti již vydaných rozhodnutí a rovněž je vyloučeno, aby soud posuzoval, zdali měl správní orgán svým rozhodnutím či osvědčením žalobci vyhovět.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po vyhodnocení skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
9. Mezi stranami není sporu o skutkovém stavu, který odpovídá i předloženým správním spisům (s výjimkou skutečnosti, zda odmítnutí žádosti o informace se týká žádosti dle žaloby). Ze správního spisu žalovaného, který si soud vyžádal, plyne, že žalobce podal v zastoupení svým právním zástupcem shora uvedenou žádost o informace dne 20. 1. 2019, kterou žalovaný obdržel dne 21. 1. 2019 a zaevidoval pod č. 234/19. Stížnost, které se žádost o informace týkala, byla podána žalovanému Mgr. S. W. dopisem ze dne 28. 3. 2017,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a to ve věci zkušebního provozu stavby „Pila Kovářská“, kde žalovaný vedl jako stavební úřad správní řízení. Dne 5. 2. 2019 zaslal žalovaný žalobci sdělení, ve kterém uvedl, že na základě žádosti o informace ze dne 20. 1. 2019 v příloze zasílá požadované informace s tím, že se jedná o všechny dokumenty, které má žalovaný k dispozici. Žádná z takto připojených listin však není vyrozuměním Mgr. S. W. o vyřízení její stížnosti z 28. 3. 2017. Tyto listiny se sice týkají stavby „Pila Kovářská“, avšak ne přímo uvedené stížnosti (mezi tyto listiny je tak založen 1/ dopis z 2. 10. 2017, adresovaný Ministerstvu pro místní rozvoj, obsahující předání správního spisu o uplatněné náhrady škody, dále 2/ přípis ze dne 19. 10. 2017, adresovaný Krajskému úřadu Ústeckého kraje, obsahující zaslání stížnosti v jiné věci a dále zaslání stížnosti dle žádosti o informace nadřízenému orgánu – z dopisu však není zřejmé, jak byla, či nebyla stížnost, zaevidovaná pod č. 1057/2017, vyřízena, 3/ sdělení soudu ze dne 19. 6. 2017 v jiné věci, že soudu žalovaný zasílá správní spis, 4/ sdělení Krajského úřadu Ústeckého kraje k jiné stížnosti ze dne 13. 4. 2015, 5/ sdělení žalovaného Mgr. W. ze dne 22. 12. 2014 o vyřízení jiné stížnosti včetně takové stížnosti, 6/ sdělení žalovaného ze dne 4. 12. 2014 o vyřízení jiné stížnosti včetně takové stížnosti). Ze spisu dále plyne, že žalobce podal dne 5. 2. 2019 stížnost na žalovaného dle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ s tím, že o této stížnosti rozhodl Krajský úřad Ústeckého kraje rozhodnutím ze dne 1. 3. 2019, č. j. KUUK/30736/2019-UPS-5, JID 39991/2019/KUUK (ve znění opravného usnesení) tak, že žalovanému přikázal, aby do 15 dnů od doručení tohoto rozhodnutí vyřídil žádost o informace ze dne 20. 1. 2019. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí plyne, že žalovaný zaslal k žádosti o informace bez bližšího vysvětlení několik písemností, které se dle Krajského úřadu Ústeckého kraje netýkají požadované informace, tedy žalovaný požadované informace neposkytl. Dále v rámci odůvodnění Krajský úřad Ústeckého kraje uvedl, že v předloženém spisu chyběly některé části spisu, např. doručenka ke sdělení povinného subjektu žalobci atd., které si ve věci musel vyžádat.

10. Ze správního spisu dále plyne, že žalobci bylo dne 14. 3. 2019 doručeno „Sdělení o odmítnutí Vaší žádosti o poskytnutí informací dle §15 odst. 1 podle zákona 106/1999 Sb. O svobodném přístupu k informacím ve znění pozdějších předpisů.“ ze dne 13. 3. 2019. Obsahem tohoto sdělení je text, ve kterém žalovaný uvádí, že „obdržel dne 5. 2. 2019“ od žalobce žádost o informace dle InfZ (tuto žádost však nijak nespecifikuje ani neoznačuje číslem, pod kterým byla zaevidována). Sdělení dále uvádí, že „k problematice uvedené v žádosti nemáme k dispozici jiné dokumenty než ty které jsme již zaslaly a které nebyly dle rozhodnutí KÚ dostatečné, tak se tato žádost dle §15 odst. 1 InfZ odmítá.“ Toto sdělení ani připojená doručenka neobsahuje žádnou spisovou značku či číslo jednací, ani k němu není připojeno opravné sdělení. Spis předložený žalovaným pak obsahuje další dokumenty, které však se žádostí o informace nijak nesouvisejí (např. jinou žádost o informace a odpověď na ní).
11. Soud se nejprve zabýval otázkou pasivní legitimace a tím, zda je žaloba proti nečinnosti správního orgánu použitelným prostředkem ochrany v dané věci. Soud vycházel z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017-40, www.nssoud.cz, ve kterém je uvedeno, že *potvrzení postupu povinného subjektu podle § 16a odst. 6 písm. a) InfZ, vydané na základě stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. b) téhož zákona, není rozhodnutím o žádosti o poskytnutí informace; žadatel o informaci se může bránit vůči povinnému subjektu nečinnostní žalobou podle § 79 odst. 1 s. ř. s.* Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že jednotlivec se stížností dle § 16a odst. 1 písm. b) či c) InfZ může domáhat vyřízení celého obsahu žádosti o informace. Bezvýsledným vyčerpáním prostředků ochrany proti nečinnosti (nedojde k rozhodnutí ve věci samé – odmítnutí či odložení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žádosti, případně její části, či poskytnutí informace – tedy vyřízení celého obsahu žádosti) budou splněny podmínky pro podání žaloby dle § 79 s. ř. s. Žalobce se v řízení před soudem může domáhat vydání rozhodnutí ve věci. Shledá-li soud žalobu důvodnou, nařídí povinnému subjektu, aby o žádosti rozhodl. Dle soudu tyto závěry platí tím spíše za situace, kdy žalobce jako oprávněná osoba využije, prostředky ochrany proti nečinnosti, a navíc je s vyřízením těchto prostředků úspěšný, přesto nedojde k rozhodnutí o věci samé.

12. Soud k otázce pasivní legitimace odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2016, č. j. 5 As 154/2015-57, www.nssoud.cz, ve kterém je uvedeno, že: *„Označení žalovaného v žalobě na ochranu proti nečinnosti je v dispozici žalobce, přičemž soud je tímto označením vázán. Soud např. nezkoumá, zda pravomoc vydat rozhodnutí dle zákona o svobodném přístupu k informacím má jiný správní orgán.“*
13. Dále dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2009, č. j. 4 Ans 4/2009-86, www.nssoud.cz, platí, že *pokud povinný subjekt neposkytl požadovanou informaci ani nerozhodl o odmítnutí žádosti podle § 15 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a žalobce podal proti postupu povinného subjektu stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) citovaného zákona, na niž nebylo povinným subjektem, resp. nadřízeným orgánem nijak reagováno, žalobce bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis stanoví k jeho ochraně, a žaloba na ochranu proti nečinnosti povinného subjektu při vyřizování žádosti o poskytnutí informací je přípustná.* Dle odborné literatury dále platí, že *je-li povinný subjekt nečinný i po rozhodnutí o stížnosti, nelze s ohledem na § 20 odst. 4 postup „opakovat“ tím, že by se žadatel domáhal ochrany před nečinností podle § 80 SpŘ* (FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, JIROVEC, Tomáš. Zákon o svobodném přístupu k informacím. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, s. 1099.)
14. Z výše uvedeného plyne, že žalobce vyčerpал prostředek ochrany proti nečinnosti žalovaného, jímž byla stížnost dle InfZ, avšak její užití nevedlo k vyřízení žádosti, neboť žalovaný žádost o informace dle žaloby nevyřídil. V takovém případě má žalobce možnost obrátit se na soud se žalobou proti nečinnosti přímo povinného subjektu, žalovaného, aby mu bylo uloženo o celé žádosti rozhodnout, což žalobce učinil. Soudu tedy nic nebránilo přistoupit k meritornímu posouzení žaloby.
15. Soud v dané věci nejprve musí vymezit předmět přezkumu a stěžejní právní otázku. Předmětem přezkumu v této věci je to, zda žalovaný měl resp. má povinnost vyřídit žádost žalobce o informace ze dne 20. 1. 2019, resp. zda žalovaný je nadále při vyřízení žádosti o informace nečinný, a to přesto, že žalovaný namítá, že o žádosti o informace již rozhodl tak, že jí odmítl.
16. Podle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ povinný subjekt posoudí žádost a v případě, že *požadované informace se nevztahují k jeho působnosti, žádost odloží a tuto odůvodněnou skutečnost sdělí do 7 dnů ode dne doručení žádosti žadateli.*
17. Podle § 14 odst. 5 písm. d) InfZ povinný subjekt posoudí žádost, a nerozhodne-li podle § 15, *poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění; je-li zapotřebí licence podle § 14a, předloží v této lhůtě žadateli konečnou licenční nabídku.*
18. Podle § 15 odst. 1 InfZ, *pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

19. Podle § 16a odst. 3 písm. a) InfZ stížnost se podává u povinného subjektu, a to do 30 dnů ode dne doručení sdělení podle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ.
20. Z uvedených ustanovení InfZ mimo jiné vyplývá, že povinný subjekt může žádost vyřešit buď tak, že žádost odloží s tím, že se nevztahuje k jeho působnosti [§ 14 odst. 5 písm. c) InfZ], případně z jiného důvodu, nebo žádosti vyhově, tedy poskytne požadované informace [§ 14 odst. 5 písm. d) InfZ], nebo žádost odmítne [§ 15 odst. 1 InfZ], případně může o jednotlivých částech žádosti rozhodnout různými z těchto způsobů.
21. Každá žádost o poskytnutí informací podaná podle InfZ musí být vyřízena některým ze zákonem předpokládaných způsobů. Zákon přitom nedává povinnému subjektu pravomoc k tomu, aby se doručenou žádostí nezabýval, tedy aby ji nijak nevyřídil (viz rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2016, č. j. 8 A 106/2016–40; ze dne 20. 7. 2017, č. j. 8 A 127/2016–390, www.nssoud.cz). Zákon však ani nezná postoupení žádosti dle InfZ jinému povinnému subjektu.
22. Ke shodným závěrům dospěla i odborná literatura (Jelínková, J., Tuháček, M.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář, Wolters Kluwer, Praha, 2017, komentář k § 14 odst. 5 InfZ), která uvádí, že: „[N]edojde-li k odložení žádosti pro nedostatek působnosti povinného subjektu (nebo pro nedoplnění žádosti), ani k vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 (z některého z důvodů ochrany informací podle § 7 až 11, event. jiného zákona, resp. pro faktický důvod neexistující informace, resp. pro neupřesnění žádosti), musí být informace poskytnuta ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění [či upřesnění žádosti, i když v tomto případě tak § 14 odst. 5 písm. d) nestanoví výslovně, zjevně opomenutím zákonodárce];...“
23. Povinným subjektem jednat ve věci předmětné žádosti o informace dle InfZ tedy byl a je žalovaný, u kterého byla podána i stížnost proti jeho postupu dle § 16a odst. 1 InfZ, když i sám žalovaný ve vyjádření k žalobě potvrdil, že žádost o informace dle žaloby se týkala správního řízení ve věci stavby „Pila Kovářská“, kde žalovaný vedl řízení ve věci zkušebního provozu stavby „Pila Kovářská“ s tím, že žádost o informace se také k dokumentaci ke stavbě „Pila Kovářská“ vztahuje.
24. Soud na základě shora uvedeného konstatuje, že se neztotožnil s argumentací žalovaného, že o žádosti o informace již rozhodl tak, že ji odmítl.
25. Porovnáním požadavků žalobce uvedených v žádosti o informace a předložených listin je zřejmé, že žádost žalobce ze dne 20. 1. 2019 nebyla vyřízena žádným ze zákonných způsobů. Měl-li žalovaný za to, že o žádosti žalobce rozhodl tak, že tuto odmítl ve smyslu § 15 odst. 1 InfZ sdělením ze dne 13. 3. 2019, měl toto své sdělení upřesnit či opravit, neboť z něj není patrné, zda jeho sdělení se skutečně týkalo žádosti žalobce o poskytnutí informace ze dne 20. 1. 2019, když žalobce ve svém vyjádření ze dne 24. 5. 2019 namítl, že se jedná o rozhodnutí o jiné žádosti. Soud dále konstatuje, že se nepodařilo přiřadit žádost o informace datovanou dnem 20. 1. 2019 k odmítnutí žádosti ze dne 13. 3. 2019 i s ohledem na další procesní pasivitu žalovaného. Je tomu tak mimo jiné proto, že odmítnutí žádosti neobsahuje ani spisovou značku, ani popis žádosti o informace, uvedené datum žádosti o informace se liší jak v číslici dne, tak měsíce doručení žalovanému. Z odmítnutí žádosti o informace ze dne 13. 3. 2019 tak není patrné, jaké věci se týká, ani jaké žádosti. Žalovaný sám se k výše uvedené námitce žalobce, ačkoliv mu byla soudem zaslána, nijak nevyjádřil.
26. Soud konstatuje, že posouzení žádosti a rozhodnutí o ní je v daném případě výhradně věcí žalovaného jako povinného subjektu dle InfZ. Na správní orgán jsou při jeho činnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

kladeny zvýšené nároky oproti adresátům veřejné správy, a to proto, že se u správního orgánu předpokládá vysoká míra profesionality a odborné erudice, neboť jen tak může být naplněn požadavek dobré správy, jak na něj odkazuje i ustanovení § 8 odst. 2 správního řádu. Adresátovi činnosti správního orgánu musí být objektivně zřejmé, k čemu se činnost správního orgánu vztahuje, neboť bez znalosti jemu ukládaných povinností či přiznávaných práv nemůže adresát přizpůsobit své chování požadavkům jemu adresovaných norem. Tak tomu bylo i v projednávané věci, kde žalovaný neformuloval svůj vydaný správní akt tak, aby bylo zřejmé, k jaké věci se vztahuje. Navíc, na odmítnutí žádosti i jeho obsah se vztahuje princip presumpce správnosti veřejnoprávního aktu. Soud tak musí konstatovat, že z odložení věci ze dne 13. 3. 2019, a to ani ve spojení s dalšími listinami založenými ve správním spisu, není patrno, že by jimi byla žádost žalobce v této věci vyřízena a že by se této žádosti týkaly. Vzhledem k tomu, že žalovaný nedoložil, že žádost žalobkyně o poskytnutí informací vyřídil některým ze zákonem předvídaných způsobů, nezbyvá než konstatovat, že žalovaný je v dané věci nečinný. Soud nad rámec nutného odůvodnění doplňuje, že spisový materiál byl žalovaným veden zjevně nesourodě, bez řádného označení listin spisovou značkou. Závěr soudu o nečinnosti žalovaného pak platí i s ohledem na skutečnost, že žádost o informace nebyla vyřízena ani předchozím sdělením žalovaného ze dne 5. 2. 2019, když žádá z takto připojených listin však není vyrozuměním Mgr. S. W. o vyřízení její stížnosti z 28. 3. 2017, a tedy ani vyřízením žádosti o informace žalobce (jak už konstatoval i Krajský úřad Ústeckého kraje).

27. Žalovaný tak měl postupovat jedním ze shora uvedených způsobů, tedy žádosti vyhovět, tj. poskytnout požadované informace [§ 14 odst. 5 písm. d) InfZ], nebo žádost odmítnout [§ 15 odst. 1 InfZ], případně zčásti vyhovět a zčásti odmítnout. Pokud tak neučinil, byl a je v tomto směru nadále nečinný. Žalovaný tak měl původně učinit ve lhůtě dle InfZ, tj. 15 dnů od přijetí žádosti o informace [§ 14 odst. 5 písm. d) InfZ], tj. do 5. 2. 2019.
28. Z výše uvedených důvodů soud posoudil žalobu jako důvodnou a v souladu s § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalovanému v předmětném řízení vydat ve věci meritorní rozhodnutí, a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku, která je stanovena jako základní lhůta k poskytnutí informací podle § 14 odst. 5 písm. d) InfZ. Vydáním rozhodnutí lze v této věci rozumět i poskytnutí informací.
29. Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 12 200 Kč, která se skládá z částky 2 000 Kč za soudní poplatek za podání žaloby, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle ust. § 7, ust. § 9 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a) AT, podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d) AT, podání repliky - § 11 odst. 1 písm. d) AT s tím, že další podání, obsahují doplňující vyjádření žalobce, soud nepovažoval z hlediska nákladů řízení za účelně vynaložené, a proto za něj žalobci odměnu ani režijní paušál nepřiznal]; z částky 900 Kč za tři s tím související režijní paušály po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 AT.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 21. ledna 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)